Benke László

Elment Istent szeretni

Elment Istent szeretni, helyettem
hatalmasat választott inkább.
Megnyugtatta, hogy milyen kicsiny vagyok,
s magára zárta a szánandó szobát.
Reggeltől-estig hálaadó imák
emelték volna lelkét a magasba.
Tegnap még folyton ölelgetett
szélesen furcsa mozdulatokkal,
mint a próbált részegek,
főleg ha üressé ivott egy-két üveget.
Nem számít már az sem, mi lesz a kerttel,
a paradicsom is semmivé lett,
az sem számit, mi lesz a fájdalommal.
Magam kapálom a veteményest,
de már csak puszta becsületből.
Istennel ő messziről nézi, hogy Istenem,
az ott egy dolgos ember, jó is, igaz is,
de milyen parányi jószág!
Halna meg érte az élet?
Ne haljon meg vele és ellene sem.